

דגים בנהלים

המחטרות — מוכשרות וכושרות, חוביות ושליטות, יפות ומכוני רות כאחת.

הדוגמה הבולטת ביותר ל"דגים במים" היא אטיקונג, באמצעים עלובים, תוך קורבנות איומים, במערכה בה מבצעים שני הצדדים מעשי-אכזריות מחרידים, ניצח ה"אטיקונג" (בעזרת הצפון) את העוצמה ה"צבאית האדירה של ארצות-הברית, ומכתיב לה כעת שלום שיהיה משול לכניעה. הדוגמה הבולטת של "דגים באחרי": כא-שר פרצה מלחמת-הטרור במאלאיה, הודרו הבריטים להבטיח חרות למדינה זו, הקימו בה שילטון של מנהיגים מקומיים בני-ברי-תם. התוצאה: הממשלה החדשה, שוכחה

הרמטכ"ל אמר זאת בתכנית שאילתא מן האולפן ששודרה בקול ישראל. בשידור אמר עוד ר/א בר לב:
* חסדן ופיתרון לפלסטינים *
* ימצא הסדר ופיתרון לפלסטינים *
* ידע או נולד לצמצם את חילוף ה פעילות הטרוריסטית. *
* צימצום היקף הטרור יגול

דברי רב-אלוף בר לב

בעצמאות, חיסלה את הטרור, נשארה בת-בית נאמנה וחשובה של בריטניה. דוגמאות כאלה יש לעשרות. מה אפשר ללמוד מהם לגבי מצבנו?

אחד האנשים הנכונים והשקולים ב"י יותר בישראל, רב-אלוף חיים בר-לב, אמר ב-9 באפריל 1968 פסוק המכיל את כל התורה על רגל אחת: "חסדן הטרור יבוא כאשר ימצא הסדר ופיתרון לפלסטינים."

כדי להבין פסוק זה ביתר קלות, נדאי להוסיף על ראשו: חיסול הטרור לא יבוא עד אשר יומי צא הסדר ופיתרון לפלסטינים. אין פיתרון צבאי לבעיה זו. יש רק פיתרון מדיני. כי מערכת-הטרור אינה בעצ-העצם מלחמה צבאית, אלא מרינית. חיסול הטרור אפשרי באחת משתי דרכים: **מציאת "הסדר ופיתרון" שית-קבלו על דעת העם הפלסטיני.** כלומר: הגשמת שאיפתו לחרות לאומית במדינה משלו, תוך הסדר ביטחוני, כלכלי ומדיני עם ישראל.

או — סילוק העם הפלסטיני כר לזמן השטחים המוחזקים. כלומר: חיסול מלחמת-הגרילה על-ידי העברתה לפסים של מלחמה סדירה (וניצח חית) בין ישראל והעולם הערבי, **א י נ ד ר ר ש ל י ש י ת.**

באותו ראיון אמר רב-אלוף בר-לב פסוק נוסף, שעליו חלקתי אז, ועליו אני חולק היום: "עד אז (כלומר: עד שיימצא הסדר ופיתרון לפלסטינים) נוכל לצמצם את היקף הפעילות הטרוריסטית." מעשה-התוספת בירושלים מוכיח כי למד רות הצלחות חסרות-התקדים של זרועות-הביטחון נגד אירגוני-הטרור, גדל הטרור באיטיות אך בהדרגה.

היכן הדגים כיום? במים או כי אוויר? יש מצבייניים. האוכלוסייה הפלסטינית טרם איבדה את התקוה למציאת הסדר מדי-ני, שיהיו לא את חרותה דרכי שלום. היא תולה תקוה ביארינג ובאשכול, בחוסין ובצעד-אל-נאצר, בניכסון ובקוסגין.

לכן היא רוחשת אהדה לטרור ריסטים, אך עדיין אינה נותנת להם מחסה. אולם ברגע שהעם הפלסטיני ישתכנע כי אפשר להתקת לשלום, ברגע שתקום התנחלות נחבת על אדמתו, ברגע שיבין כי הכיבוש הישראלי הופך לעובדת-קבע — באותו רגע ימצאו הטרוריסטים לא רק אהדה, אלא גם עזרה ומחסה.

או יהפוך הטרור לעובדה מרכזית בחיינו — ותתחיל טראגדיה נוראה לשני העמים. למנוע טראגדיה זו — אין תפי-קיד קדוש יותר בשעה אחרונה זו.

פלטין (נת"פ), כשבידו הספר האדום הקטן של מחשבות היושב-ראש מאו. מאו טסה-טונג היה גדול לוחמי-הגרילה של המאה ה-20, והמצליח שבהם. איש כמו צ'ה גוארה לא היה, לעומתו, אלא תינוק ובית-רבן. והתוצאה מלמדת. באותו ספר הקדיש מאו מקום נרחב ל"מלחמת הגרילה. הוא קובע הלכה שאותו איש גת"פ בוודאי למד אותה על-פה: שלר-חסי-הגרילה הוא "כדג במים".

המים — שבהם שוחה הדג הי לוחם — הם האוכלוסיה. אפשר לתמצת את מישנתו של מאו ב-נושא זה בנוסחה פשוטה: לוחמי-הגרילה הי מצליח להשתלב באוכלוסייה האזרחית, לק-בל בה סעד ומחסה, יש לו סיכוי לנצח. לוחמי-הגרילה שאינם מצליח להשתלב בה, סופו להיכשל.

זהו חוק-ברזל שהוכיח את עצמו בכל מערכות-הטרור בימינו, ללא אף יוצא-מן-הכלל אחד.

מיכת האוכלוסייה בלוחמי-טרור תלויה, כמובן, בגורמים רבים. אף ה-גורם העיקרי, הקובע, טמון בשאלה: האם האוכלוסייה מזדה עם הטרוריסט, חושבת אותו ללוחם-שיחרור, מאמינה כי מלחמתו צודקת?

(ולעומת זאת: אין אף דוגמה אחת בהיס-טוריה שבה הצליחה הפחדת האוכלוסייה, באמצעות טרור-נגדי, להרתיע אותה מלעזור לטרוריסטים. התוצאה היתה תמיד הפור-כה: ככל שהשילטון נקם באוכלוסייה בדרך-אכזרית יותר, ויצר שינאה עמוקה יותר, כן שיגשו אירגוני-הטרור.)

אין צורך להרחיק-לכת כדי להי פש אישור לכלל של מאו. אפשר למצוא אותו בנסיונו האישי, כי ארצנו שלנו.

בשנת 1942 הצליחו הבריטים לחסל את לח"י לחלוטין, כימעט עד האיש האחר-רון. מי שלא היה כלאו, נורה ונהרג יחד עם מנהיגי האירגון, אברהם שטרן ("יאיר"), מדוע? היישוב העברי לא הסכים לדעתו של שטרן, כי יש להילחם בבריטים בעוד אלה מנסים לעצור את החיה הנאצית. היי-שוב נחרד כשהרגו אנשי לח"י עובר-אורח ושוטרים יהודיים בלב תלאיבי. היישוב החליט כי אנשי לח"י הם מטורפים ופושעים. התוצאה היתה כי בימיו האחרונים לא מצא אברהם שטרן אף בית אחד בתל-אביב שהיה מוכן לתת לו מחסה. הוא יש במיק-לטימ, נע ונד, עד שהלך מאונס לביתה של חברת-אירגון, שהבולשת עקבה אחריה. שם נלכד ונרצח.

הדגים היו באוויר. כעבור שנתיים התהפך הגלגל. הנצחון על הנאצים כבר היה מובטח. לארץ הגיעו סי-פורי הזוהעה על מחנות-ההשמדה, הבריטים חסמו את השערים בפני שארית-הפליטה. היישוב החליט כי ה"טרוריסטים", הלוהמים בבריטים, צודקים בהחלט. אנשי לח"י הפכו גיבורי הנוער. הם הכתיבו את הקצב ל"אציל, אציל הכתיבו את הקצב להגנה, והי הגנה הכריחה את מנהיגי היישוב ללחום.

הדגים שחו במים. כעבור ארבע שנים קמה מדינת-ישראל, על מוסדותיה הנבחרים. חלק מלח"י לא רצה להתפרק. אנשי לח"י רצחו את הריון ברנאדוט. הממשלה החליטה לחסלם. היא עשתה זאת בהסכמת הציבור כולו.

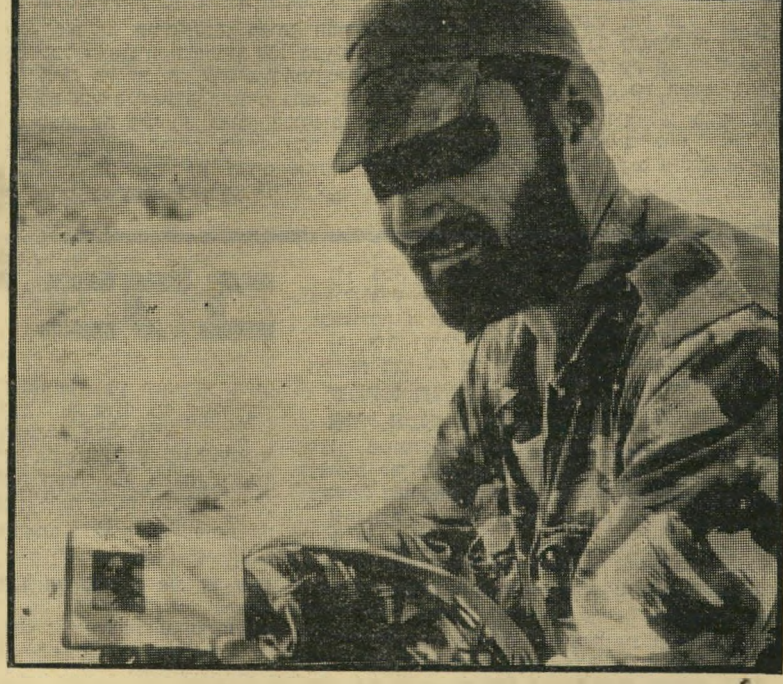
הדגים היו באוויר, ונחנקו. ***
מחטרות שלנו היתה, כמובן, מיו-אולם הנסיון שלה חוזר, בעיקר ביות גמורה, בתולדות כל שאר

(לפני שנה, כשהזרתי את הכנסת בפני סכנת הטרור והסתמכתי על הספרות המיק-צועית, שפכה גולדה מאיר קיתון של לעג על "חבר-הכנסת שקרא את כל הספרים," משה דיין פטר את העניין בוילוזל, והפאר-שיסטים צעקו שאני "נציג אל-פתח"). המסקנה הראשונה שיש להסיק מן הקטל ההמוני של היום השישי השחור הוא: **הטרור הערבי הוא סכנה רצי-נית, ויש להתייחס אליו ברצינות.**

אחת הסיבות שגרמו לוילוזל זה הי-יתה נעוצה בחוסר-הכיסרון הבולט של החבלנים, וכושר-עמידתם הירוד. מי שזכר איך עמדו הבחורים שלנו בחקי-רות-עיוניים של הבולשת הבריטית בארץ, יכול היה לבנו לחשוף אל-פתח שנושברו בוקות הראשונות של חקירתם.

הרמה הטכנית של החבלנים היתה עלובה. הודעות ההתרבות של האירגונים, התפא-רותם בפעולות דימוניות ומדומות, שאיפתם להפקיע איש את פעולות רעהו — כל אלה יצרו אחידה של קירוס. קל היה לומר: "זה לא רציני".

אולם מו שמצוי בדבריימי מערי-כות-הטרור בעולם, יודע כי מערי-כה כזאת יכולה להצליח גם כשי-

מפקד חבלנים מחזיק בספר "מחשבותיו של מאו"

רמת החבלנים מוכה ביותר, גם כשמעשיהם כושלים ועלובים. מלחמת-השיחרור האלגירית, שניצחה את צרפת האדירה, היתה מורכבת עד יומה הי-אחרון ממעשי-טרור פשוטים ואכזריים ב-יותר, כמו מכות-התופת הירושלמית. מלחמת-הטרור שונה לחלוטין ממלחמה סדירה, וכפופה לחוקים אחרים. לא קל ל-חייל סדיר, האמון על בעיות שונות לגמרי, לחפוס זאת החוקיות של הטרוריסט.

כי במלחמת-טרור, הצד הצבאי והטכני הוא 10%, ואילו הצד המי-דיני והנפשי הוא 90%.

פני שבועיים פירסם העולם הזה תמונה של אחד ממפקדי החזית לשיחרור

לא קל להשיע דבריי-הגיון, ולא קל להקשיב לדבריי-הגיון, אחרי מעשה-הרצח המוני כפי שאירע בירושלים. תחושת-הזעם ותאוצת-הנגם אינם נחלתם של אנשים פרימיטיביים בלבד. כל אדם גורמאלי חש אותם בליבו. **אך בעוד שהאדם הפרימיטיבי יכול להסתפק בהתמכרות לר-שות אלה, חייב האדם האחראי, הסבור, להתגבר עליהם ולהפעיל את הגיונו הצלול.**

בין שאר הסגולות שאיפשרו לצה"ל לנצח בשלוש מלחמות, היתה סגולה יקרה מפז: **אידיהולוזל באויב.**

אין זה מקובל בצה"ל לומר, למשל: "אז מה אם יש לערבים מטוסים רבים יותר וטובים יותר משלנו? מי צריך פאנטומיט? אנחנו נדפוק אותם גם בלי זה!" שום אלוף לא אמר מעולם דברים כגון-סח: "הערבים הם חיילים כלי-כך מחורבנים, שאין צורך לשפר את רמת-האימונים שלנו." להיפך: אף שכל קצין בצה"ל יודע את חולשות העבאות העוינים, ואף יודע להציל בשעת-מיבחן, הרי המחשבה הצבאית הי-

ראלית מבוססת תמיד על ההנחה כי במל-חמה הבאה, אם תסרוק, יגלה האויב כושר-לחימה רב יותר מאשר בפעם שעברה. וכך צריך לחיות.

אך נדמה לי כי הדבר אינו תמיד נכון, כאשר עוברים משהו המלחמה הסדירה אל זירת הלוחמה הזעירה, ה"גרילה".

כאן נתגלו סימנים מזריגים שי-זילוזל באויב. אנשים רציניים הם ריחו סיסמות כמו "הערבים אף פעם לא יהיו אנשי-מחטרות מוכי-שרים." היו שהתייחסו לציד-החב-לנים כאל ספורט, והזמינו בדרנים לחזות בו. היתה אופנה ללגלג על המאמצים הכושלים של המחטרות.